

დ. ახვლედიანი

ცნობის ფურცელი

82-F/96

ც ნ ო ბ ი ს ფ უ რ ც ე ლ ი

არ მომკვდარა, მხოლოდ სძინავს...

მისი დღევანდელი „პატრონის“ ხელში საქართველო ასეც რომ იყოს, არც ის არის გასაკვირალი. ახლო მომავალში საქართველოში ბოლშევიკური რეჟიმის დამხობის შემდეგ, თუ ქართველ ხალხს სურს მშვიდობა, კეთილდღეობა, ძლიერება და არსებობა, ის უნდა დაეყრდნოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის პროგრამას.

მსოფლიოს არც ერთ ქვეყანაში ისე მწვავედ არ განუცლია ხალხს, ყოველნაირი ინტერნაციონალიზმი — მარქსიზმი, ლენინიზმი, ტალინიზმი და ბრუშჩოვიზმი —, როგორც ეს იგემა, გამოსცადა ქართველმა ხალხმა, და ვფიქრობ: სამუდამოდ განიკურნა ამ მავნე სენისაგან.

„ჩვენში სოციალდემოკრატიული მიმართულება აღმოცენდა და განვითარდა ეროვნულ ნიადაგზე. მხოლოდ შემდეგში მესამე დასის მომდევნო თაობამ ინტერნაციონალიზმი სულ სხვანაირად გაიგო. სამშობლო უკანა პლანზე დააყენა. ზოგი იქამდისაც მივიდა, რომ სამშობლოს უარპყოფდა. მარქსისტული მცნება, რომ მუშებისათვის სამშობლო იქ არის, სადაც სამუშაოს იშოვის, მთელ ერზე, მთელ ხალხზე გადაიტანეს. — ამნაირად, სამშობლოს სიყვარული დაემეს“. („მნათობი“ ნომერი 5. 1962).

„ია ეკელაძემ ჩუმად მითხრა: „ხომ ატყობ. ვაჟა ფედერალისტებს ებუტება, მათთან ლაპარაკიც კი არა სურს. რატომ? ვკითხე მე. იმიტომ, რომ როგორც ილიას, ისე მასაც არ მოსწონს მათი ორმაჯი პოლიტიკა, ორ სკამზე ჯდომა. სოციალისტობენ და თანაც მამული-

შვილებად მიაჩნიათ თავი. რატომ ხართ ბნო ვაჟა უგუნებოდ, მოწყენილად? არ მიყვარს ეს ხალხი. არ მწამს მათი სოციალისტობა! ილიას არ მოსწონდა ეს ვაჟბატონები“. არ მომწონს მათი ქამელეონობა. არა ერთხელ უთქვამს გიგას (ყიფშიძეს), ეროვნების დამცველი ვართო, გაიძახიან, იმავე დროს სოციალისტობენ, რაღაც „ფედერაციას“ ებლაუტებიან, ორ სკამ შუა სხდებიან“ (იქვე)

„პირველ დღეებშივე მე მითხრეს და გავიგე, რომ ოღლა ბეჟასიშვილი, ილოს (აგლაძის) ცოლი, დიდი პატრიოტი იყო, იზიარებდა ეროვნულ-დემოკრატიულ მოძღვრებას. მონაწილეობას იღებდა საზოგადოებრივ საქმიანობაში და ხანდახან გაზეთებში ათავსებდა წერილებს“. („მნათობი“, ნომ. 3. 1962 წ.).

ძალიან ძვირი დაუჯდა ქართველ ხალხს ეს დაძალებული ცდები. განადგურეს და განადგურდნენ საქართველოს საუკეთესო შვილები: დახვრეტებით, ციხეებით, ციმბირით, ბრძოლებით, ყოველნაირი წამებითა და უკანასკნელი ომით. ამ ომში დიდი რისხვა და დანაკლისი დაატყდა „ბედნიერებისა და თავისუფლების“ ქვეყანას. 2). (ასე სწყურენ და ასაღებენ იქაური მესვეურები).

„მშობლიურ მხარეს, დედა სამშობლოს, სამამულო ომს, უფროს ძმებს და სოციალისტურ სამშობლოს“ ათი ათასობით ქართველი შეეწირა. მთელი საქართველო ჩასვეს შავებში. რისთვის? ვისთვის? ქართველი ხალხის დიდი უმრავლესობის მტრების მჩაგვრელების უადასარჩენად, გასამაგრებლად?

ბოლშევიკებისაგან საქართველოს დაპყრობის დროს ოსმალეთზე ნაჩუქარი ტერიტორიის დაბრუნებაც კი ვერ მოახერხეს!

ეროვნულდემოკრატიულმა პარტიამ პირნათლად მოიხადა და იხდის მოვალეობას ქართველი ერის წინაშე, როგორც საქართველოში ყოველნაირ ანტიბოლშევიკურ ბრძოლებში მონაწილეობით; ავრეთვე ემიგრაციაში ყოფნის დროს მეორე მსოფლიო ომში მსხვერპლის ვალებით. ჩემი რჩევა იქნება მათდამი: ის ქართველები, რომლებიც არიან დაყოფილი პატარ-პატარა ჯგუფებად, წრეებად, შემოუტოდენ სახელოვანი დიდი ილიას ამ პარტიას და ერთიანი ძალით, გამოცდილებით ემოქმედოთ საერთო მტრების წინააღმდეგ. ყოველი ქართველი დაეცემა და მოთავსდება ამ პარტიაში.

რა არ მოსწონთ და რა არ აჩის მისაღები ამ პარტიისა? — სა-

იელწოდება, პროგრამა, ხელმძღვანელობა, ყოველნაირ ბრძოლებში დაღუპულები, თუ ცოცხლები, როგორც აქ ემიგრაციაში, ისე იქ, საქართველოში?

სიმართლე უნდა ითქვას: ეს პარტია ასრულებდა და ასრულებს ერთგულად თავის მოვალეობას. ალბათ ამისი სათანადო დროც დადგება ამ პარტიის გულშემატკივრები ადვილად და თავისუფლად გააცნობენ ქართველ საზოგადოებას, რომ ზემოდ მოყვანილი ამბავი მართალი არის და გამართლებული იქნება. დღეს-დღეობით თუ ჩვენი პარტია ვერ ახერხებს დროულად გამოსცეს ჟურნალ-გაზეთები, ეს სრულიად იმას არ ნიშნავს, რომ ეს პარტია გაქრა ან მიიშალა. დაარსებას და გადაარსებას უფრო უნდა ელოდენ ის ჯგუფები, რომლებიც არიან წარმოშობილნი არარაობისაგან და იმათი მოქმედებაც არარაობით დაბოლოვდება. ამისათვის კიდევ ვიმეორებ: დროს მუჰ ჰკარგავენ და მოვიდენ ერთად-ერთი, მუდამ უცვლელი სამფეოკიანი დროშის რიგებში. სამართლიანობა მოითხოვს, რომ თვითეული ქართველის ანტიბოლშევიკური მოღვაწეობა მისი სიცოცხლის მანძილზე, დაფასებული არ უნდა იქნეს ისე, ვითომ ის არის პროფესორი თუ მასწავლებელი, დოქტორი თუ ფერწალი, ინჟინერი თუ მწემა, ოფიცერი, იუნკერი თუ ჯარისკაცი, მარქსისტი თუ ურბების მოძღვრების მქადაგებელი. პარტიული თუ მოხეტიალე პარტიული, სხვათან შეფიცული თუ თავის თავზე შეფიცული, არამედ ამა თუ იმ ქართველს რა დროს, რა დამსახურება მიუძღვის თავისი სამშობლოს წინაშე, დაწყებული ახალგაზრდობიდან, მისი უკანასკნელ დღემდე. ასე, ამრიგად ამ თავისუფალ ჰაერზე მოლაყებებს, სალონის პოლიტიკოსებს, „სუპერ“ და ცრუ პატრიოტებს გამოეცლებათ ყოველნაირი საფუძველი.

ძალიანაც რომ შეეცადონ თავისუფალი ქვეყნების ხელმძღვანელები ომის აცდენას ბოლშევიკურ ქვეყნებთან, ომს მაინც ვერ აიციდნენ. ორი გერმანია, ორი ბერლინი, ორი კორეა, ორი ჩინეთი, ორი ინდოჩინეთი, ორი ლაოსი. ინდოეთსა და წითელ ჩინეთს შორის საზღვრებზე დავა, პალესტინის და არაბული ქვეყნების ერთი მეორესადმი მუდამ ომის საფრთხეწი დგომა...

ხრუსჩოვის მიერ მთელ მსოფლიოში წითელი დროშის აფრიალების დაპირება და კიდევ სხვა ბევრი მოულოდნელი ამბავი -

ფაქტობრივად, რომ ომი აუცილებელ იქნება, მიუხედავად ხრუშჩოვის ტრაზიკისა და ბლეფობისა, რომ „საბჭოთა არმია თავისი ორგანიზაციით, მხედრული ოსტატობით, მორალური სულისკვეთებით, შეიარაღებულობითა და ოფიცერთა კადრებით მსოფლიოს ყველა არმიის მალა დეას“-ო!

მავალითები სულ სხვა ნაირად ლაპარაკობენ: კორეის მოსაზღვრე მილიარდაანმა ბლოკმა ვერ შესძლო მთლიანად კორეის დაპყრობა და გაკომუნისტება!

რუსეთის დიდმა მოკავშირე წითელმა ჩინეთმა ვერ შესძლო რამოდენამე კილომეტრით დაშორებული პატარა კუნძულების ქემოას და მატყუს დაპყრობა, შემოერთება!

იგივე ითქმის ორად გაყოფილ ინდოჩინეთზე და ალბად, მიუხედავად ვითომ შეთანხმებისა, ლაოსი კიდევ დიდხანს იქნება საშიშ მდგომარეობაში.

რუსეთს რომ ძალა ჰქონოდა, არაფრით არ უნდა დაეშვა დასავლეთ გერმანიის შეიარაღება მის წინააღმდეგ. ხრუშჩოვი სამ წელზე მეტია აყრუებს მსოფლიოს, აღმოსავლეთ გერმანიასთან ხელის მოწერის მუქებით და ვერა ბედავს, ეშინია: ყოველივე ეს არ ამტკიცებს რუსეთის სამხედრო ძლიერებას.

ყველა კომუნისტურ ქვეყანაში იზრდება ყოველნაირი საბოტაჟი. იქაურა გაზეთების ტერმინები: „ჩაჩები, სპეკულიანტები, უსაქმურები, გადაგვარებულები, მუქთაბორები, უქმარები, ცილისმწამებლები, მაქინატორები, დამტაცებლები, მიმთვისებლები, მექრთამეები, წარსულის გადმონაშთების მომხრეები და უპატიოსნო ადამიანები“. (ალბათ 99 პროცენტი არჩევნებში ესენიც „ერთგულად“ მონაწილეობენ!) ამნაირი მოქმედებები ბევრ აჯანყებებზე უფრო მეტად ხელს უწყობენ წითელი რეჟიმის ძირის გამოთხრას.

რუსეთის სიძლიერეზე არ ლაპარაკობს ის გარემოება, რომ უკანასკნელი ომის დროს საბჭოთა კავშირის მილიონობით ჯარისკაცები დაიღუპნენ და დაახლოებით, სწორედ იმათ შვილებს მოუწევს მომავალ ომში მონაწილეობის მიღება და არავითარი იმედი არ არის, რომ შერეული ასნაირი ეროვნებათა შვილები იბრძოლებენ მატყუარების, ფარისევლების, ვაჭირების, ტერორის რეჟიმის და ხრუშჩოვის დასაცავად.

ისტორიას არ ახსოვს რომელიმე ომის დაწყებამდე რომ ახდენს ყოველნაირი სამხედრო ძალა დაგროვებულიყო და მომზადებულიყო მეორე მხარის წინააღმდეგ. ე. ი. წითლების წინააღმდეგ.

დიდი იმედი არის და ხრუშჩოვმა თვითონაც კარგად იცას, რომ ომი დაშლის, დაასამარებს, ადრე დასასამარებელ კომუნისტურ ბლოკს. ამისათვის ცდილობს ყოველნაირი კომბინაციებით, თანაარსებობით აიცილინოს ომი. ხრუშჩოვი რომ იყოს დარწმუნებული, რაგორც თვითონ ამბობს, რომ ომი გააქრობსო თავისუფალ სამყაროს, ამ შემთხვევაში ხვალვე დაიწყებდა ომს.

„დასავლეთის ქვეყნები არ იცნობენ თავის ძალებს. რომ იცნობდნენ, საბჭოელები ასე ადვილად ვერ შესძლებდნენ, გამოიყენონ თავიანთი ბლეფი, დაჩემება და დაშინება. ავიღოთ დაჩემება, — ძვირფასი ხრუშჩოვისათვის. ჩვენ შეგვიძლია იმას დავუბრუნოთ ბოროთა. ჩვენ გვაქვს მთელი შესაძლებლობა დავმარხოთ თვითონ იგი თავისი იმპერიით. დასავლეთს შეუძლია დღეს და რამოდენიმე საათში აართვას სამუდამოდ საბჭოებს ყოველნაირი შესაძლებლობა აწარმოვონ ომი“-ო, სწერს ბობ კონსილინ, სექტემბრის „სელექსიონ“-ში, 1962 წ. ოთხ ფურცელზე ჩამოთვლილია ფაქტებით და საბუთებით ყოველნაირი შესაძლებლობა თავისუფალი ქვეყნებისა და რუსეთის.

ყოფილმა პრეზიდენტმა ტრუმანმა, როდესაც გაიგო ნიკოლაევისა და პოპოვიჩის „ვითომ“ გაფრენა, დაიძახა: „ბრავო, თუ ეს მართალია. მათ ეს უნდა დაამტკიცონ და მე იმათ მივულოცავ. არასოდეს ჩემთვის მათ სიმართლე არ უთქვამთ, როდესაც მე საჭმე მჭონდა მათთან“-ო!

გავარინის და ტიტოვის გაფრენაზედაც იგივე განიმეორა: „სანამ ჩემი თვალით არა ვნახავ, მათი არაფერი მჯერა“-ო!

იმ დროს ფონ ბრაუნმაც დაუმატა: „რუსებს სპუტნიკებით შეუძლიათ მხოლოდ აფრიკელები გააკვიროვნ“-ო!

პრეზიდენტი დე გოლი: „არა მჯერა, რომ კოსმონავტმა ტიტოვმა დედამიწა დატოვა და არავითარი საბუთი არ არის იმისი წარმატებისა“-ო.

პრეზიდენტი რუზველტის და ტრუმანის დროს, ყოფილმა საგარეო საქმეთა მინისტრმა ბიჩნსმა ტელევიზიონის ინტერვიუში 1961 წელს, აგვისტოში, განაცხადა, რომ თავისი დიდი ხნის ცდებით კონფერენციების მაგიდეზე რუსებთან, დავწმუნდი, რომ ეს უკანასკ-

ნელები ხმარობენ მუდამ ბლევებს და იყენებენ ყოველნაირ საშუალებას, რათა დააშინონ ამერიკის შეერთებული შტატებიო. ისაც არ უნდა დაგვავიწყდეს: ყოველნაირ შეთანხმებას, რომელსაც ხელს ვაწერთ საბჭოებთან, თითქმის არასოდეს არ არის შესრულებული ამ უკანასკნელის მიერო.

„თავისუფლების და ბედნიერების“ ქვეყანაში, ე. ი. საქართველოს დედა-ქალაქში ნახევარზე მეტი მცხოვრებლები არიან უცხოელები. მთელ საქართველოში კი მილიონ ორასი ათასი უცხოელია. თუ ასე გაგრძელდა, საქართველო დარჩება უქართველებოდ.

მსოფლიოს არც ერთ დედა-ქალაქში არ არის მცხოვრებლებს ნახევარზე მეტი უცხოელი.

„თბილისი მშრომელთა ძმობის ლენინური იდეების ქვეშაირი განსახიერებაა. ჩვენი დედა-ქალაქის 700 ათასიანი მოსახლეობიდან, 336 ათასი ქართველების გარდა ცხოვრობს 149 ათასი სომეხი, 125 ათასი რუსი, 17 ათასი ებრაელი, 11 ათასი უკრაინელი, 10 ათასი ადერბეიჯანელი. 7 ათასი ბერძენი, ბელორუსები, პოლონელები, ქურთები, ასირიელები და სხვა, — 30-ზე მეტი ეროვნების წარმომადგენელი“-ო, სწერს „დროშა“ (ნომ. 12, 1961 წლისა).

„ამერიკელ ჟურნალისტთან მატარებელში საუბარის დროს ჩვენ იას ვუთხარით. რომ ჩვენი გაზეთის ტირაჟია 230 ათასი“-ო. (იმდენივე, რამდენიც 45 მილიონიან საფრანგეთში ჟურნალ „ლე მონდ“-ისა). — თქვენი შტატის მოსახლეობა? იკითხა უცხოელმა. — ოთხი მილიონი, ქართველობა ორი მილიონ რვაასი ათასი. ე. ი. ყოველი მესამე ოჯახი კითხულობს ეროვნულ გაზეთს! — შინ იღებს, კითხულობს კი მთელი საქართველო — შევუსწორეთ უცხოელს. — ე. ი. თქვენს ქვეყანაში ყოველი მესამე კაცი თქვენი გაზეთის თანამშრომელია, მხოლოდ თქვენი გაზეთისა. მაგრამ ხომ არის სხვა გაზეთები? — კვლავ! წრაფად გამოიანგარიშა ამერიკელმა. — დიახ ჩვენი გაზეთი, ჩვენი გაზეთები, ჩვენი პრესა სახალხოა, იგი კეთდება ხალხისათვის, მას აკეთებს ხალხი; ხოლო ყველაზე დიდი სიმართლეა, ემსახურებოდეს ხალხს“-ო. (გაზ. „კომუნისტი“, 5—5—62 წ.).

სინამდვილე სულ სხვა არის; როგორც თვითონ ხრუსჩოვი უწოდებს საბჭოთა პრესას, რადიოს მთავრობის თანამშემწეებს, — სწო-

რედ ასე არის! მართლაც მთელი საბჭოთა პრესა ემსახურება კრემლში მოკალათებულ და მათი ლაქების ხროვას ყოველნაირი ყალბი პროპაგანდით და ასე ამრიგად იცავს საბჭოთა ხალხის დიდი უმრავლესობის სიძულვილს იმპერიალისტური ქვეყანასადმი.

მენშევიკების სამხედრო და პოლიტიკური „სტრატეგი“, მათი პორტპაროლი და „უეჭველად“ ნ. ჟორდანისაშ „შექცვლელი აფხანაკი „სარი“ თავის ქართულ და ფრანგულ პრესაში წინასწარმეტყველობა: „თუ ამერიკასა და რუსეთს შორის ომი მოხდა, ქვეყნიერებას მოყლის სრული განადგურება, ისე რომ გამკითხავიც აღარავინ დარჩება“-ო.

ყოვლის შემძლებელი ხრუშჩოვიც ამას ქადაგებს. მაგრამ მიუხედავად მისი გლობალური რაკეტებისა, რომელიც თურმე კომუნისტური მოწინააღმდეგეების ბუზებსა და რწყილებსაც კი კოსმოსში მოახვედრებს. ყოველნაირ იარაღს უნდა მოხმარება, გამოყენება. მოსწრება და მტერზე მიდგომა. შეუძლებელია რუსეთმა ერთსა და იმავე დროს გაანადგუროს კანადა, ჩრდილოეთი ამერიკა, დასავლეთი ევროპა და მთელ მსოფლიოში რუსეთისაკენ მიმართული და დამიზნებული ბაზებით ხმელეთზე, წყალში თუ ჰაერში ისე, რომ თვითონ არ მიიღოს გამანადგურებელი პასუხი.

თავისუფალი ქვეყნების სამხედრო უპირატესობა ის არის, რომ ამათ დასანგრევი და დასამარცხებელი ჰყავთ ერთადერთი რუსეთი, ახალი და ძველი სატელიტების გამოკლებით. სინამდვილეში, მართლაც რუსეთი რომ იყოს აღჭურვილი ყველა ქვეყნებზე უძლიერესი იარაღით, მაინც ისეთ დიდ „თავდადებულ“ ანტიბოლშევიკს, როგორც არის ჩვენი თანამემამულე პ. საჩი, არ ეკადრება და არ შეეფერება ხრუშჩოვის წისქვილზე წყალის დასხმა.

15—7—62 წ. გაზ. „კომუნისტი“ სწერდა: „ვასულ სასწავლო წელს თელავის რაიონის სოფლების ჯუღაანისა და კონდოლის საკოლმეურნეო პარტ-ორგანიზაციებმა ვერც ერთი უპარტიო კოლმეურნე ვერ ჩააბეს სწავლების რომელიმე ფორმაში. თბილისის ტრიკოტაჟის ფაბრიკის უპარტიო მუშაკთა საერთო რაოდენობის მხოლოდ სამ პროცენტს მოიცავდა პოლიტიკური განათლება“-ო. ასეთი

მაგალითების მოყვანა შეიძლება რესპუბლიკის მთელი რიგის სხვა ცალაქებიდან და რაიონებიდან.

მარნეულის მებოსტნეობა - მერძეობის საბჭოთა მეურნეობაში 2978 შრომისუნარიანი კოლმეურნიდან საბჭოთა მეურნეობის შექმნის დროს მუშებად ჩაირიცხეს 1537 კაცი. მათგან მიმდინარე წლის იანვრიდან აპრილამდე საბჭოთა მეურნეობაში მუშაობდა 980 მუშა. ზოგიერთი მუშა ფორმალურად ირიცხება მეურნეობაში და მუშაობს აქ 5—10 დღეს თვეში.

ჩემი აზრით საქართველო ითვლება საბჭოთა კავშირში ყველაზე უფრო დიდ ანტიბოლშევიკურ ქვეყანად, თავისი ყოველნაირი მოქმედებით. წარსული მარტის არჩევნებით კი ყველა რესპუბლიკაზე მეტი ხმით საქართველომ „უერთგულა“, უფრო სწორად, ეს არის მოჩვენებითი ერთგულება.

კანდიდატებისათვის მიცემული ხმის რაოდენობა

	აბსოლუტური ციფრებით:	პროცენტობით
ოსეთის სსრ	78.279.687	99,49
უკრაინის სსრ	29.419.223	99,79
ბელორუსიის სსრ	5.335.346	99,85
უზბეკეთის სსრ	4.752.605	99,66
ყაზახეთის	6.227.005	99,42
საქართველოს სსრ	2.641.118	99,93
აზერბაიჯანის სსრ	4.189.283	99,78
ლიტვიის სსრ	1.853.301	99,90
ბოლდავეთის სსრ	1.860.915	99,83
ლატვიის სსრ	1.587.675	99,90
ყირგიზეთის სსრ	1.238.443	99,36
ტაჯიკეთის სსრ	1.151.795	99,45
სომხეთის სსრ	1.061.663	99,85
თურქმენეთის სსრ	911.491	99,62
ესტონეთის სსრ	881.905	99,36

სულ არჩეულია 1.443 დეპუტატი. აქედან 791 კავშირის საბჭოს დეპუტატი და 652 ეროვნებათა საბჭოს დეპუტატი. ყველა არჩეული დეპუტატი კომუნისტებისა და უპარტიოების სახალხო ბლოკის კანდიდატია.

მ კ ი თ ხ ვ ე ლ თ ა ს ი გ ნ ა ლ ე ბ ი :

ქუთაისის მაღაზიებში კვლავ იშვიათად შეხვდებით უსაშიშრო სამართებლებს. კანტი-კუნტად არის აგრეთვე ვანილი, ნაფტალინი. მარგანეცის ქალაქ ქიათურაში რომელ მაღაზიაშიაც უნდა შეხვიდეთ, ცივად გიპასუხებენ: უსაშიშრო სამართებლის დანები არა გვაქვს. გვექნება... გადის კვირეები, თვეები და იგივე მდგომარეობა რჩება.

არსად, არც ერთ მაღაზიაში არ იშოვნება უსაშიშრო სამართებლის დანები; უკვე დრო არის, რომ ახალციხის რაიონის მაღაზიების ნესვეურებმა იფიქრონ ამისი შექენა.

ქ. რუსთავში ერთი ლურსმნის ყუთი გახსნეს ჩვენი თვალის წინ, კველა ლურსმანის ბოლო იყო გაღუნული. მუშები დიდ დროს კარგავენ თითოული ლურსმანის გასწორებისათვის. ეს რომ პირველი შემთხვევა იყოს, არაფერს ვიტყვოდით.

საგარეჯოს რაიონში 1.700 ძირი ევნახი აუჩიხეს მტრობით ერთ ი.ჯახს.

წინად გარდავანიდან ულინოვკამდე ავტობუსები შეუფერხებელივ დადიოდა. არავინ არ ლაპარაკობდა ცუდ გზებზე. ახლა ტრანსპორტის სამინისტროს მოხელეები გვიპასუხებენ: ჩვენ არაფერი არ შეგვიძლია; გზები არის ცუდიო. მეხალტურე ხალხის ავტომობილები კი დღე და ღამე დაჰქრიან იგივე გზებზე.

სოფელ ზემო ქვალონის — ხობის რაიონი — მოსახლეობას ელექტროსინათლე არა აქვს. შუა ქვალონში რადიოც დამუნჯდა.

ღამაში სოფელია ვარჯაანი — კასპის რაიონი —, მაგრამ აქაურ მკვიდრთ გული გვტყვივა უწყლობისა გამო.

სოფელ ტვიშს — ვანის რაიონი — არც ხეირიანი გზა, არც ელექტროგანათება და არც საეჭიმო პუნქტი აქვს.

ზესტაფონში, მოსკოვის ქუჩის მცხოვრებნი სასმელი წყლის ნაკლებობას განიცდიან. ქუჩა დაბინძურებულია, კეთილმოუწყობელია.

უკვე დიდი ხანია მშენებლები საქართველოს ტერიტორიაზე აწარმოებენ გაზსადენის სამუშაოს, მაგრამ ვულისტკივილით უნდა აღვნიშნოთ, რომ ზაფხული გადის და მშენებლებმა ჯერ გემოც არ იციან ქართული მადლიანი მიწის ბოსტნეულისა და ხილისა.

ერთ დღეს მოქალაქე გივი მ—ა ხობის რაიონულ მალაზიაში შევიდა ფენსაცმელის საყიდლად. მისი ყურადღება ლამაზად მოყვანილ, ერთი შეხედვით კობტად შეკერილ ფენსაცმელზე შეჩერდა. გივიმ გასაჩუქა. კარგია, — ჩაილაპარაკა მან და ფენსაცმელი იყიდა. კვირა დღეს გივი ახალ ტანისამოსში გამოეწყო, რა თქმა უნდა, ფენსაცმელიც ახალი ჩაიცვა და სასიეროდ გასწია. მაგრამ არ გაუვლია რამოდენიმე კილომეტრი და ახალი ფენსაცმელი დაირღვა. ლანჩა ცალკე იყო და ზედაპირი — ცალკე.

გვიხაროდა რადიოხაზის გაყვანა სოფელ ქვიშხეთში, მაგრამ, სამწუხაროდ, იგი მალე დაგვიმუხჯდა.

ყველა სექცია შემოვიარეთ; მალაზია თითქმის გაქედილია საქონელით; მომხმარებელი მაინც დაეძებს და ვერა შოულობს მისთვის საჭირო საქონელს. მაგალითად, მალაზიაში არ აღმოჩნდა მამაკაცის საზაფხულო კოსტაუმი, გაშვებული პერანგი ჯიბეებითა და მოკლე სახელოთი, ყველა ზომის ზედა პერანგები. მოზრდილებისათვის ტრიკოტაჟის დიდი ნაკლებობა იგრძნობოდა. მალაზიაში ბევრი აღმოჩნდა ზამთრის კოსტიუმები, პალტოები, რომლებიც წლობით აწყვია და არ იყიდება იმის გამო, რომ შეკერილია ძველი ფასონით და მეტად ძვირია. თითქმის ანალოგიური მდგომარეობაა თბილისის ყველა მალაზიაში. („კომუნისტა“, 8—8—62 წ.).

„სამწუხაროდ, ჩვენს შორის არიან ცხოვრების ხორცმეტეხები — ახალხო დოვლათის გამწვანებლები, მექრთამეები, მუქთახორები, სპეკულიანტები, რომლებიც სხვისი შრომის ხარჯზე ცხოვრობენ და უკიდურესად აწვეებიან საზოგადოებას. უფრო მეტიც, სამეურნეო და კულტურული მშენებლობის ზოგიერთ უბანს ხელმძღვანელობენ ისეთი ადამიანები, რომლებსაც უნარი არა აქვთ უზრუნველყონ კონსტრუქციისა და მშენებლობის ხარისხის კვალობაზე სულ უფრო მზარდი მოცულობის შესრულება. ხშირად აწინაურებენ ადამიანებს, რომლებსაც საქმე ჩაფუშეს ერთ თანამდებობაზე, თავი შეიპყრვიან და ამ პა-

ტიულ ორგანიზაციებში ნდობა ვერ დაიმსახურეს, სრულიად უსაფუძვლოდ გადაჰყავთ სხვა ხელმძღვანელ სამუშაოზე.

უკეთ როდია კადრების შერჩევის, განაწილებისა და აღზრდის საქმე აფხაზეთის პარტიულ ორგანიზაციაში, აგრეთვე რესპუბლიკის მთელ რიგ ქალაქებსა და რაიონებში.

ქ. ჭიათურის მცხოვრებთა ერთ ნაწილში ფესვმოდგმულია კაპიტალიზმის მავნე გადმონაშთები. სახელმწიფო ქონების განიევება - ნითვისების აღმშფოთებელი ფაქტები გამოვლინდა ქალაქის საბჭოს ომუნალური განყოფილების საწარმოებში, სამრეწველო კომბინატში, საკოლმეურნეობათა შორისო მშენებლობის განყოფილებაში. სავაჭრო ქსელში ჯერ კიდევ არიან არაერთხელ ნასამართლევი, შეუმოწმებელი ადამიანები. რომლებიც უსინდისოდ ატყუებენ პაციოსან მშრომელებს და ნაქურდალით ფუფუნებაში ცხოვრობენ. სახალხო დოვლათის მტაცებლებისა და მექრთამეების წინააღმდეგ, სავაჭრო-მძიებლო ორგანოებთან ერთად, სუსტად იბრძვიან ქალაქის პარტიული, საბჭოთა, პროფკავშირული და კომკავშირული ორგანიზაციები. მთელი საზოგადოებრიობა.

სოციალისტური საკუთრების ხელყოფის, მომხმარებელთა მიტყუების მრავალი ფაქტა ჰქონდა ადგილი გურჯაანის რაიონში. ეს კი იმიტომ მოხდა, რომ ადგილობრივი პარტიული, საბჭოთა და კომკავშირული ორგანიზაციები სათანადოდ არ ზრუნავენ კადრების შერჩევის, განაწილებისა და აღზრდისათვის. ანუ თუ იშვიათია, რომ ზოგი საწარმო-დაწესებულების ხელმძღვანელები თავიანთ გარშემო იკრებენ კომბინატორებს, წამგლეჯებს და მათ სახელმწიფო ქონების მითვისების საშუალებას აძლევენ. თაღლითებსა და ქურდებს, მექრთამეებსა და საქმოსნებს შეიძლება დაეფხმოთ ყველა გზა და ხვრელი მხოლოდ მაშინ, თუ ზუსტად დაეცავთ კანონებს, წესრიგს, საერთოდ ჩავაბამთ ჩვენს ხალხს საზოგადოებრივ კონტროლში“-ო. (21—7—62 წ. გაზ. „კომუნისტი“).

3 აგვისტო 1962 წ. გაზ. „კომუნისტი“.

ჩ ა მ ო რ ჩ ე ნ ა კ ვ ლ ა ვ გ რ ძ ე ლ დ ე ბ ა .

უბეში საკვების დამზადება ტონობით   სილოსის ჩადება ტონობით

გეგმა	შესრულება	გეგმა	შესრულება	
თელავის	61.157	20.776	113.034	1.819
გურჯაანის	42.276	17.810	89.700	4.100
სიღნაღის	114.573	82.589	208.415	16.775
ბოლნისის	65.529	10.655	62.400	5.582
თეთრი წყაროს	55.396	11.089	64.940	10.815
ღუშეთის	69.911	6.703	60.000	
გორის	121.579	20.756	188.950	7
ახალციხის	195.467	11.848	115.257	34.966
ზესტაფონი	51.915	1.049	62.875	7.291
სამტრედიის	33.170	00.0000	40.875	00.000
ამბროლაურის	57.607	5.498	80.860	987
წყალტუბოს	32.801	415	58.000	220
მახარაძის	31.858		67.462	
ცხაკაიას	56.528	311	41.710	
ზუგდიდის	55.901	389	66.049	143

მ ე რ ძ ე ვ ე ო ბ ა - მ ე ბ ო ს ტ ნ ე ო ბ ა

გეგმა	შესრულება	გეგმა	შესრულება	
სპეც. ტრესტი	116.664	23.115	170.000	2.830
აფხაზეთის ასსრ	69.278	630	62.437	448
აჭარის ასსრ	18.3266	1.27	45.000	686
სამხ. ოსეთის	75.315	9.847	69.322	2.061
სულ საქ. სსრ-ში	1.324.746	174.856	1.552.286	88.680

„რუსეთის ფედერაცია — ყველაზე დიდი რესპუბლიკაა ჩვენს ქვეყანაში. 1961 წელს შვიდწლედის საკონტროლო ციფრების შესაბამისად მარცვლეულის წარმოებას რესპუბლიკაში უნდა შეედგინა 5,3 მილიარდი ფუთი; ფაქტიურად კი წარმოებულა 4,6 მილიარდი

ფუთი რძე შესაბამისად 43,4 და 34,5 მილიონი ტონა. რესპუბლიკამ შარშან აწარმოვა — მარცვლეული 700 მილიონი ფუთით, ხორცი 1,7 მილიონი ტონით და რძე 9 მილიონი ტონით ნაკლები, ვიდრე შეიღწეული იყო დასახული. როგორ შეიძლება იყოს მაღაზიებში საკმარისი პროდუქტები, თუ დაშვებულია ასეთი ჩამორჩენა მათ წარმოებაში. და შემთხვევითი როდია, რომ რუსეთის ფედერაცია, რომელსაც მიწის ვრცელი ფართობები უჭირავს, ვერ აკმაყოფილებს თავის მოთხოვნებს ხორცსა და რძის პროდუქტებზე. სხვა რესპუბლიკებიდან 1961 წელს რუსეთის ფედერაციაში შემოტანილია 309 ათასი ტონა ხორცი და 639 ათასი ტონა რძის პროდუქტები. რაც შეეხება ხორცისა და რძის წარმოებას, უკრაინაც ვერ ასრულებს შეიღწეულის დავალებებს. შარშან რესპუბლიკას უნდა ეწარმოებინა 3 მილიონი ტონა ხორცი, ფაქტიურად წარმოებულია 2 მილიონ ასი ათასი ტონა, რძე 19 მილიონი ტონის ნაცვლად წარმოებულია 14,4 მილიონი ტონა.

სერიოზულ შემფოთებას იწვევს შეიღწეულის დავალებათა შესრულების მიმდინარეობა ყაზახეთში. ყამირი მიწების ათვისებასთან დაკავშირებით ვადიდდა ყაზახეთის როლი მარცვლეულისა და მეცხოველეობის პროდუქტების წარმოებაში. ამასთან სოფლის მეურნეობის შესაძლებლობებს ცუდად იყენებენ. 1961 წელს შეიღწეულია გვერდის შესაბამისად, რესპუბლიკაში უნდა ეწარმოებინათ 1 მილიარდ 300 მილიონი ფუთი მარცვალი, ფაქტიურად წარმოებულია 900 მილიონი, ხოლო დამზადებულია მხოლოდ 458 მილიონი ფუთი. ხორცი უნდა ეწარმოებინათ 700 ათასი ტონა, ფაქტიურად წარმოებულია 600 ათასი ტონა და რძე 2 მილიონ 900 ტონის ნაცვლად წარმოებულია 2 მილიონ 600 ათასი ტონა. ვფიქრობ, რომ ყაზახეთისათვის განსაზღვრული იყო ხორცის წარმოების აშკარად შემცირებული ვეცემები. მართლაც, რა არის 700 ათასი ტონა ხორცი აწარმოოს რესპუბლიკამ, რომელსაც აქვს 33 მილიონი ჰექტარი სახნავი. ეს არის 21 კილოგრამი ხორცი ჰექტარ სახნავზე! ყაზახეთში კი სახნავის გაოდა ათობით მილიონი ჰექტარი საძოვარია. მაგრამ ყაზახეთი მეცხოველეობის პროდუქტების წარმოების შემცირებულ შეიღწეულ დავალებებსაც ვერ ასრულებს, რაც მოწმობს, რომ სოფლის მეურნეობისადმი ხელმძღვანელობა კარგად ვერ არის დაყენებული.

აჩაფრით არ არის გამართლებული ბელორუსის ჩამორჩენა

ხორციისა და რძის წარმოების შეიღწევის დავალებათა შესრულებაში. რესპუბლიკის კარგი პირობები აქვს მეცხოველეობის განვითარებისათვის. აქ შეიძლება მივიღოთ სიმინდის, შაქრის ჭარხლის, საკვებში სტაფილოს უხვი მოსავალი და ამ საფუძველზე შევქმნათ საკვების სიუხვე, მაგრამ ამ შესაძლებლობას დამაკმაყოფილებლად ვერ იყენებენ.

ხორცის წარმოების მხრივ რესპუბლიკა 1958 წლის დონეზეა. შეიღწეიანი გვევით ბელორუსიას უნდა ეწარმოებინა 613 ათასი ტონა ხორცი, ფაქტურად წარმოებულა 402 ათასი ტონა, ანუ დავალების 66 პროცენტი. როგორ არის საქმე სხვა რესპუბლიკებში? ანდა აღინიშნოს მოლდავეთის შეუწყნარებელი ჩარმოჩენა. ხორცის წარმოების შეიღწევის პირველი სამი წლის დავალება რესპუბლიკამ 63 პროცენტით შეასრულა, ხოლო რძისა — 81 პროცენტით.

არ მოვიყვან მონაცემებს ყველა რესპუბლიკის შესახებ, ვიტყვი მხოლოდ რომ დანარჩენი რესპუბლიკებიც — უზბეკეთი, საქართველო, აზრებიჯანი, სომხეთი, ტაჯიკეთი, თურქმენეთი, ყირგიზეთი ცუდად იყენებენ თავიანთ შესაძლებლობებს სოფლის მეურნეობის განვითარებაში. შუა აზიასა და ამიერკავკასიის რესპუბლიკებში ცოტას აწარმოებენ ხორცსა და რძეს. ყველა ბამბისმთესველი რესპუბლიკა ჩამორჩება შეიღწევის დავალებებს ბამბის წარმოების მხრივ. სიმდიდრის აღება, როგორც სჩანს, ჩვენ ჯერჯერობით არ შეგვიძლია. ხან წვიმამ შეგვიშალა ხელი, ხან მზეა დამნაშავე. ერთი სიტყვით, ის, ვისაც არ შეუძლია მიწის მოვლა, ყოველთვის გამონახავს მუშაობაში არსებულ ნაკლოვანებათა ასახსნელ ნიშეზებს.

ამხანაგებო! მე უკვე ვთქვი, რომ ხორცის წარმოება ჩვენში ჩამორჩება მოთხოვნილებათა ზრდას. ამის შედეგად ზოგიერთ ქალაქში არის შეფერხება ხორცით ვაჭრობაში, მოსახლეობა გარკვეულ სიძნელეებს განიცდის. ცენტრალურ კომიტეტში მოდის წერილები, რომლებშიაც იუწყებიან, რომ მაღაზიებში ცოტაა ხორცი, კარაქი. წერილების ზოგიერთ ავტორს მიაჩნია, რომ მაღაზიებში ხორცის ნაკლებობა ვაჭრობის ცუდი ორგანიზაციის შედეგია. ეს რა თქმა უნდა, ასე არ არის, პარტიის ცენტრალურმა კომიტეტმა იცის ფაქტები, რომ ვაჭრობაში ხორცი საკმაოდ არ არის. მაგრამ ამ შემთხვევაში საქმე როდი ეხება იმას, რომ ვიღაცამ დროულად არ გამოყო

ფონდები, ან ცუდად მოაწყო ვაჭრობა. საქმე აქ ის არის, რომ ხორცი მართლაც არ გვეყოფნის. პარტიასა და მთავრობას აწუხებთ ასეთი მდგომარეობა და იღებენ ღონისძიებებს, რომ მოკლე ვადაში გადადიდოს ხორცის წარმოება. რა არის მთავარი მეცხოველეობაში? საკვები. არის საკვები — არის პირუტყვი, ხორცი და რძე. არ არის საკვები — პირუტყვი იღუბება, ხორცი და რძე არ იქნება. სად ვიშოვნოთ საკვები, რა წყაროებით ვაწარმოოთ იგი? თუ შევინარჩუნებთ ნათესი ფართობების ახლანდელ სტრუქტურას, საკვები კულტურების ახლანდელ კონპლექტსა და ახლანდელ მოსავლიანობას, არ გვექნება საკვები; არ გვექნება საკვები, არ გვექნება ხორცი და რძე, არც დღეს, არც ხვალ. იქნება რეზოლუციები, მოწოდებები, მიმართვები, შელოცვები, ხორცი და რძე კი არ იქნება“-ო. (ნ. ს. ზრუშკოვის მოხსენება. 6—3—62 წ.. „კომუნისტი“.).

„ჩვენ დიდი ხანია ვიცით, რომ რაც უფრო მაღალია ხელფასი, მით უკეთესი. მაგრამ ხელფასის დონე უნდა შეესაბამებოდეს მატერიალური წარმოების დონეს, შრომის მიღწეულ წარმოებას. შრომის ნაყოფიერება ყოველთვის წინ უნდა უსწრებდეს ხელფასის ზრდას. ეს უნდა ესზოდეს ყველა კომუნისტს, ყველა საბჭოთა ადამიანს. ეტყობა, შოფერებსა და ტრაქტორისტებს შორის ანაზღაურების თანაფარდობა არასწორია, მაგრამ ჩვენ ამ ეამად არ შეგვიძლია დავადგეთ ხელფასის მომატების ხაზს: ჯერ შოფერებს მოვუმატოთ ხელფასი, მერმე მათ შემდეგ ტრაქტორისტებს, ტრაქტორისტების შემდეგ კი კვლავ შოფერებს. ხელფასის საკითხი დიდი სახელმწიფოებრივი საკითხია. მისი დონე მთლიანად დამოკიდებულია პროდუქციის წარმოებაზე. შრომის ნაყოფიერებაზე. რომელიც მიღწეულია საზოგადოებაში. 1953 წლის შემდეგ ჩვენს ქვეყანაში პროდუქციის წარმოება გადიდა. ხორცი და რძე კი მაინც არ გვეყოფნის. რატომ? იმიტომ, რომ გაიზარდა მუშათა და მოსამსახურეთა ხელფასი, კოლმეურნეთა შემოსავალი. რა გამოვა მაშინ? ფული ბევრი გექნებათ. მაგრამ მაღაზიებში ხორცსა და რძეს ვერ იყიდით, იმიტომ რომ პროდუქტების წარმოება კიდევ უფრო ჩამორჩება მოსახლეობის მყიდველობით უნარს. ასეთ მდგომარეობაში მხოლოდ სპეკულიანტი მოიგებს.

„ჩვენი თაობის ადამიანებს ახსოვთ სამოქალაქო ომის პერიოდი. როცა ჩვენ ყველანი თავისებური მილიონერები ვიყავით: კოლოფ

ასანთში მილიონ მანეთს ვაძლევდით, საკმელი კი არ გვქონდა. ამიტომ ხელფასის საკითხების განხილვისას გონიერება და სიმტკიცე უნდა გამოვიჩინოთ.

„თქვენ ლაპარაკობთ ტრაქტორისტთა და სოფლის მეურნეობის ზოგიერთ სხვა მუშაკთა ხელფასზე. მაგრამ აიღეთ ექიმები, რომლებიც თქვენ გმკურნალობენ. ისინი ნაკლებ ხელფასს იღებენ, ვიდრე ტრაქტორისტები. ახლა მასწავლებლები, რომლებიც თქვენს შვილებს ასწავლიან, რამდენს იღებენ ისინი? ისინიც ტრაქტორისტებზე ნეტს როდი იღებენ.

მაშასადამე, ამხანაგებო, მარტო თქვენს თავზე კი არ უნდა ფიქრობდეთ. არ შეიძლება სხვებს მუჯღუთუნით იწორებდეთ გზიდან-საჭიროა ყველაფერს გონივრულად, სახელმწიფოებრივად აკეთებდეთ“-ო. (ტაში). (ხრუშჩოვის სიტყვა). (29—11—61 წ. „კომუნისტი“)

სოფლის მეურნეობასთან ხუმრობა არ შეიძლება. თუ დროზე არ შეენიშნეთ და არ დაეძლიეთ სოფლის მეურნეობის ჩამორჩენა, შეიძლება ძირი გამოვუთხაროთ მთელ ეკონომიკას. „საკსოფლტეხნიკის“ გამოანგარიშებით მანქანები საჭიროა შემდეგი რაოდენობით — ათასი ცალით:

იყო 1962 წლის 1 იანვარს:

საჭირო მანქანები სამუშაოთა შესასრულებლად აგროტეხნიკურ ვადებში —	იყო	უნდა იქნეს
ტრაქტორი	1.168	2.696
აქედან სათოხნი	168	1.620
მარცვლეულის კომბაინი	503	845
სილოს ასაღები კომბაინი	121	257
სიმინდის ასაღები კომბაინი	38	111
ჭარბლეს ასაღები კომბაინი	36	257
სატვირთო ავტომანქანა	790	1.650
ტრაქტორის მისაბმელი	292	820
ტრაქტორის სათესი მანქანა	947	1.628
უნივერსალური კულტივატორი	245	395
ტრაქტორის გტანი	784	1.180

როგორც ხედავთ, უნდა გაიზარდოს სასოფლო-სამეურნეო ტეხნიკის გამოშვება. ეს ძნელია, მაგრამ თქმა უნდა, ჩვენ მას

ერთ ან თუნდაც ორ-სამ წელიწადში ვერ გადავწყვეტთ, მაგრამ ამ ამოცანის განხორციელებას დაუყოვნებლივ უნდა შევეუდგეთ-ო. (ხრუშჩოვის მოხსენება კომიტეტის პლენუმზე. 7—3—62 წ. „კომუნისტი“.

თავისუფალი ქვეყნების ექიმები და მასწავლებლები, რომლებიც გამსჭვალულნი არიან კომუნისტური იდეოლოგიით, კარგი და სასარგებლო მასალა არის და იქნება ზემოდ მოტანილი მსოფლიოს მუშათა „მხსნელის“ სიტყვები, მათი პროპაგანდისათვის...

„ცნობილია მრავალი ქვეყანა, სადაც მალაზიებში არ ეტევა საჭინელი, ხალხი კი შიმშილობს, შიშველ-ტიტველი დადის. რატომ? სულ ჯბრალოდ საქონელი საწყობებში არ ეტევა, მაგრამ რით უნდა იყიდო იგი. აიღეთ იგივე ამერიკის შეერთებული შტატები თავისი სასოფლო-სამეურნეო წარმოების მალალი დონით. იქ ბევრი მშვიერი ადამიანია. ამერიკის შეერთებულ შტატებში ხუთ მილიონზე მეტი სავსებით უმუშევარია. — (მაგრამ კომუნისტური ქვეყნების უმრავლესობის მუშა-მოსამსახურეებზე უკეთესად ცხოვრობენ და იმავე დროს სასარგებლოდ უკეთესად ცხოვრობენ ვიდრე ჩვენს ქვეყანაში. — ზოლო რამდენია ნახევრად უმუშევარი? რადგან ასეთ ადამიანებს, აგრეთვე ბევრს სხვადაც, რომელთა ხელფასი მცირეა, ან შეუძლიათ იყაღონ პროდუქტები, კაპიტალისტები კი ყრიან მათ ზღვაში, სწვავენ“-ო. (11—3—62 წ. გაზ. „კომუნისტი“). ეს არის ხრუშჩოვის ჩვეულებრივი ლაყბობა!

ორატორთა სიტყვებში ხშირად გაისმის ზოგადი მოწოდებანი: „შევასრულებთ, პირობას ვდებთ“, „წელში გავწყდებით“, მაგრამ „შევასრულებთ“? მაგრამ ამხანაგებო. არავინ წელში არ წყდება. ზოგიერთი მუშაკი სივდება, წარმოება კი იმავე დონეზე რჩება. (11—3—62 წ. „კომუნისტი“).

„როცა გავადიდეთ ხორცის ფასები, საზღვარგარედ ჩვენმა მტრებმა ერთი ღმუილი ატეხეს. ყვავ-ყორანივით აჩხავლდნენ: აი, ხრუშჩოვმა თვითონ აღიარა, ხორცი ან გვეყოფნისო. კაპიტალისტურ სამყაროში ყველა როდა სკამს იმდენ ხორცს, რამდენიც უნდა. — (ალბათ უცდიან ხრუშჩოვის მოსვლას. დ. ა.). — ეს იციან იმათ, ვინც

გაჭყვირის ჩვენს ნაკლოვანებებზე. მაგრამ რას დაგიდევინ, ოლონდ კი რაიმეს ხელი ჩასკიდონ. რას იზამ! თუ თხა შინ გიბია, თხის სუნს შეიძლება შეეგუო და იცხოვრო! მაშ მოდი, მივიჩნიოთ იმპერიალიზმი თხად, ოლონდ ჩვენი სახლი მთელი პლანეტაა! რა ეშმაკად გეინდა ომი. უკეთესია თხასთან ერთად ვიცხოვროთ, ავიტანოთ მისი უსიამოვნო სუნი, მაგრამ, როგორც იტყვიან, ჩვენს ბოსტანში არ შენოვუშვათ“-ო. (4—8—62 წ. „კომუნისტი“.).

პ. მ ი ლ ე რ ი (სავაზეთო გაერთიანება „ჰანეტ ნიუსპეიერს“-ის პრეზიდენტი —

„ჩვენ აქ დავინახეთ, რომ ამერიკის შეერთებული შტატების ის სურათი, რომელსაც საბჭოთა პრესაში სახავენ, თითქმის ყოველთვის და ყველგან უაწყობითია, ხოლო ამერიკის შეერთებული შტატების მოქმედებას და მოტივებს ხშირად ამახინჯებენ. საბჭოთა მოქალაქეებს, რომლებსაც ჩვენ ვხვდებით, სურთ იცოდნენ ფაქტები ამერიკის შეერთებული შტატების შესახებ. ხოლო ამერიკელებს სურთ მეტი იცოდნენ ფაქტები საბჭოთა კავშირში საქმის ფაქტიური მდგომარეობის შესახებ. თქვენ, ბ-ნო თავჯდომარე, ალბათ იცით, რომ არაკომუნისტური ჟურნალები და გაზეთები, გარდა ჟურნალ „ამერიკისა“, რუსულ ენაზე არ ითარგმნება და სავაზეთო კიოსკებში არ იყიდება. მაშინ როცა ამერიკელ მოქალაქეებს შეუძლიათ იყიდონ ამერიკის შეერთებულ შტატებში საბჭოთა გამოცემები. როდის შესძლებენ საბჭოთა მოქალაქენი იყიდონ ამერიკული გაზეთები, ჟურნალები და წიგნები საბჭოთა მალაზიებში და წიგნის კიოსკებში? ნ. ს. ხრუშჩოვი: „სამართლიანობა მოითხოვს ითქვას, რომ თქვენს გაზეთებში ხშირად ისეთი რამ იწერება, რის წაკითხვა ამერიკელებსაც არ უნდათ. მაგალითად, თქვენს გაზეთებში ბეჭდავენ, რომ ამა და ამ ქალბატონს აქვს მილიონები და ეძებს ამა და ამ ასაკის ქმარს. ჩვენ ეს არ გვაინტერესებს და ამიტომ ამას არ გადმოვბეჭდავთ ხოლმე. ხოლო ლოპის გასუქებისას, ან ფრინველის გასუქებისას, შრომისა და საკვების ნაკლები დახარჯვით როგორ მიიქნათ კარგი მატება წონაში, ასეთ ძვირფას ინფორმაციას ჩვენ ვბეჭდავთ“-ო. (20 ივლისი 1962 წ., ვაზ. „კომუნისტი“.).

„ამერიკის შეერთებული შტატების ცხოვრების ბურჟუაზიული

წესის პროპაგანდისტები და იდეოლოგები იკვებიან, რომ კონგრესის არჩევნებში კენჭს იყრის ორი კანდიდატი. ეს მათ მიაჩნიათ დემოკრატიის რაღაც უმაღლეს გამოვლინებად. რა ორი კანდიდატი იყრის კენჭს იქ არჩევნებში? რომელი პარტიისა არიან ეს კანდიდატები? ორი ძირითადი ბურჟუაზიული პარტიისა — დემოკრატიული და რესპუბლიკური პარტიებისა. მაგრამ თვითონ ამერიკელები ამბობენ (შიშ! ნიკიტა სერგეევიჩ! დ. ა.), რომ ამ ორ პარტიას შორის არაერთი განსხვავება არ არის. ორივე ექსპლოატატორული, მონოპოლისტების, მეფაბრიკეების, მექარხნეების კლასების ინტერესებს გამოხატავს. ესე იგი, იმ კლასების წარმომადგენლები არიან, რომელთა ბატონობას საბჭოთა ხალხმა ჯერ კიდევ 1917 წ. მოუღო ბოლო. ყველაზე მთავარი განსხვავება რესპუბლიკურ და დემოკრატიულ პარტიებს შორის ის არის, რომ რესპუბლიკური პარტიის ემბლემაა სპილო, ხოლო დემოკრატიული პარტიისა — ვირი. შეგიძლიათ წაშლიდნით, რა ღარიბი არჩევანი აქვთ ამერიკელ ამომრჩევეებს. მე მომეწონა ერთი მუშის გამოსვლა ამ წინასწარჩევნო კამპანიის დროს. მან სთქვა: „ჩვენ საბჭოთა ადამიანები, — კომუნისტები და უპარტიოები, — ხმას ვაძლევთ ხალხის ერთ მავრამ ნამდვილ წარმომადგენელს. ეს კი ბევრად უკეთესია, ვიდრე ამერიკის შეერთებულ შტატებში. სადაც ადამიანებს სთავაზობენ არჩევანს ორ კანდიდატს შორის, რომელთაგან ერთი მეორეზე უკეთესი როდია, რადგან არც ერთ მათგანს ხალხთან საერთო არა აქვს რა“ო. კაპიტალისტები ვერავითარი ლოცვით, ვერავითარი მოწყალების გაღებით ვერ დაიხსნიან თავს კომუნიზმის გამარჯვებისაგან! ეს მხოლოდ დროის საკითხია. ჩვენი პარტიამა საქვეყნოდ აცხადებს, რომ უკვე 1970 წლისათვის ჩვენ გავუსწრებთ ამერიკის შეერთებულ შტატებს, როგორც სამრეწველო და სასოფლო-სამეურნეო წარმოების საერთო მოცულობის მხრივ. ისე ერთ სულ მოსახლეზე პროდუქციის წარმოების მხრივ. 1980 წლისათვის კი შორს მოვიტოვებთ უკან ამერიკის ახლანდელ ღონეს. თვით პრეზიდენტი კენედი აღიარებს, რომ ჩვენ უფრო სწრაფად ვიზრდებით, ვიდრე ისინი. (ალბათ ბლეფებით! დ. ა.). ახლა ისინი დავობენ მხოლოდ ვადებზე, როდის გავუსწრებთ მათ. რა ვუყოთ, დაე იდავონ! ცხოვრება გვიჩვენებს. ვინ იყო მართალი, — ამის ლოდინი არც ისე დიდხანს დაგვირდება. ამხანაგებო! ჩვენი პარტიის პარტიამა აცხადებს, რომ კომუ-

ნიჭში საბჭოთა კავშირში ძირითადად აშენდება ოც წელიწადში. (ისე აშენდა შენი ოჯახი! დ. ა.). შეიდწლედების ბოლომდე ხელფასის მინიმუმი გადიდდება დაახლოებით 50—60 მანეთამდე თვეში (ე. ი. 60 კილო შაქრამდე; ეს ყველაზე უდიდესი მსოფლიო კაპიტალისტი მეტს ვერ იმეტებს და მთელ მსოფლიოში კომუნისტებს და კომუნისტანებს ხელგაშლილად ურიგებს საბჭოთა კავშირის ყოველნაირ სიმდიდრეს! დ. ა.). ამასთან გაიზრდება ხელფასის ოდენობა არა მარტო მცირე ხელფასიანი, არამედ საშუალო ხელფასიანი მუშებისა და მოსამსახურეებისათვისაც. ჩვენთვის უაღრესად უცხოა იმპერიალიზმის კაცთმოძღვრობის იდეოლოგია, იმიტომ რომ კომუნისტი დედამიწაზე ამკვიდრებს ყველა ხალხის მშვიდობას, ზრომას, თავისუფლებას, თანასწორობას, ძმობასა და ბედნიერებას. იმპერიალისტებს აღარ ძალუძთ მართონ ხალხის ბედი. ყველა ქვეყნის ხალხებს, მიუხედავად იმისა, პატარაა ეს ქვეყნები თუ დიდი, აქვთ დამოუკიდებელი არსებობის, ისეთი საზოგადოებრივი და სოციალური წყობილების არჩევის უფლება, რომლის დამყარებასაც თავიანთ ქვეყანაში ისინი მოისურვებენ“. (17 მარტი 1962 წ. „კომუნისტი“).

ასე ამგვარად, ეს ურჯულო, ურწმუნო, მუდმივი მატყუარა ხატუშროვი ვითომ თავისი ჭკლით ატყუებს მსოფლიოს!

დ. ახვლედიანი

ბ. ს. ეს წერილი დასაბუქდად ჰქონდათ 1962 წლის სექტემბერში და სხვადასხვა მიზეზის გამო მას არ აღირსეს დღის სინათლე.

ბუნებით უიმიელო და განგებ უიმიელო

(ესე იგი, ბოლშევიზანების)

პარტიველების საყურადღებოდ:

„ნიადაგ უიმიელო და მოშიშარ კაცთან ბეჯითი და უდავო საქმეც კი გაგიფუტვდება. თორემ თუ ცოტა საფრთხილო რამეა, მაშინ ხომ რაღა! დაიკარგება ყველაფერი. უიმიელო ადამიანი საბრალო სულდგმულია, ის ნიადაგ დატანჯულია. ის ყოველთვის ოხრავს, ხენეშის, იმტვრევს თავს უსარგებლო წარმოდგენებით, იხეთს გულღვიძლს ათასნაირი გაფრთხილებით და წიშით. იმის არსებაში ყოველთვის გამოუვლად ბუდობს ურიცხვი მცირე დაბრკოლებანი,

რომელიც სხვისთვის უმნიშვნელო იქნებოდა, მაგრამ ამ საბრალოს დაჩაგრულს კი განუწყვეტლად უხვრეტს გულს და ართმევს უკანასკნელს ისეც შემცირებულს სულის ძალას. წვრილმანობა სდევნის მისი გულისგან უმაღლეს მიზანს და რამდენიმე წლის შემდეგ კაცი ერთიანად მახინჯდება. ამას კიდევ რა გაეწყობა. მაგრამ თავის ამნაირი საქციელით ის სხვებსაც რომელიმე ზარისხით აჩნევს გულში საკუთარ სიმხდალეს. მტკიცე ტვინის და ხასიათის პატრონ კაცებზედაც ცუდი ზედ მოქმედება აქვს ამ გლახა კაცების შეხედვას. სულმოკლე, მშაშარა, უიმედო ადამიანთა ფსიხოლოგიის ამ უბრალო და უხადო ანალიზიდან მეველეს გამოჰყავს ორგინალური დასკვნა: ადამიანმა ცხოვრების თვალი უნდა გაუსწოროს და წუწუნის ნაცვლად იმოქმედოს როგორც გული და სინდისი კარნახობენ: „გასწი შეუპოვრად! რა გამოდგება იქიდან, ამის ფიქრში რომ იყო: აი ამას შუბლით შევეტაკებო? თუ ცხოვრება ლოლიკატი რიგით არ მიმდინარეობს, მაშინ, შენც რომ არაფერს წაქაფეხი და არც შუბლი შეახალო, მაინც ისეთ კინწს გკრავენ, თუ კი სურთ, რომ ორავე ცხვირის ნესტოებიდან კოკასავით წამოხეთქს სისხლი... სტიქიონთ ძალი, რომელიც შენს ხელში არ არის, იმ წამს გაგსრესს, რა დროსაც ენებება მას. მაშ აჯობია ისევ კეთილი საქმის დროს წამოგეწიოს გრივალმა, ქარიშხალმა და ათასმა მოვლენამ. ესენი ხომ მაინც ყოველთვის შენს თავს ზემოთ დაგცქერიან!“

(„მნათობი“, 1—1—1963 წლისა)

რას უცდიან თავისუფალი კმეხნების
დღეგანდელი ხელმძღვანელები?

ახალ მოკავშირეებს ვერ იშოვნიან და არც იმედები, რომ ძველებსაც დაჰკარგავენ. ზეციდან ველაჩ ჩამოიყვანებენ ახალ მოკავშირეებს; თუ მთვარეზე მივიდნენ, შიძლება იქ იშოვნონ, მაგრამ, როგორც ირკვევა, იქაც რუსები მისაწრებენ! უცდიან იმას, როგორც უკანასკნელი არჩიენებით ირკვივა, ინგლისში „ტრაჯიკტიბის“ ნაშაჯიობას? „ტრაჯიკტიბი“ წინააღმდეგი არიან: ინგლისის იეროპიულ „საერთო ბაზარ“-ში შესილის, საფრანგეთ-ერმანიის ხელშეკრულების, საფრანგეთისა და ინგლისის ატომიური იარაღით აღჭურ-

ვის, ევროპაში ამერიკული ბაზების მოშლის, ატლანტიკის და ეარშა-ვის პაქტის შეთანხმების, ევროპის დეზატომიზაციის და ბევრ სხვა, საბჭოთა რუსეთის სასარგებლო მოქმედების მომხრე. უცდიან და-სავლეთ გერმანიაშიდაც სოციალისტების უმრავლესობის ხელისუფ-ლებაში მოსვლას? ვინაიდან კომუნისტური პარტია აკრძალულია დასავლეთ გერმანიაში, ისინი მონათლული არიან სოციალისტებად და შეეცდებიან საერთო ენის გამონახვას საბჭოთა რუსეთთან. უც-დიან იმას, რომ უკნასკნელი არჩევნებით იტალიაში კომუნისტებმა და „ნენისტებმა“ მიიღეს არჩევნებში 40 პროცენტი ხმათა, — ერთი პატარა ეკონომიური კრიზისით იტალია გადაიქცევა, ძალით თუ ნე-ბით, კომუნისტურ ქვეყანად.

საფრანგეთშიდაც მემარცხენე პარტიებიც ემზადებიან, ირაზმე-ზიან და, რა თქმა უნდა, არა თავისუფალი ქვეყნების სასარგებლოდ. ბელგიის საგარეო საქმეთა მინისტრიც სპააკი ხრუსჩოვის ენით ლაპარაკობს. დიდ საშუალებებს ხმარობენ, რომ მოსკონ ასპროცენ-ტინი ანტიბოლშევიკური ქვეყნების ხელმძღვანელები.

პორტუგალიაში, ისპანიაში, საბერძნეთში, ოსმალეთში, ირანში, ინდოეთში, სამხრეთ კორეაში, სამხრეთ ვიეტნამში, ლაოსში და სხვაგან ცდილობენ ანტიბოლშევიკურ ძალათა მოსპობას; ცდილო-ბენ პაკისტანმა დასავლეთის ბლოკი დასტოვოს და წითელ ჩინეთ-თან საერთო ენა გამონახოს!

იაპონია ძლიერ მომწიფებულია გასაბოლშევიკებლად, მოსახ-ლეობის ზრდით, ტერიტორიული სივიწროვით და ბოლშევიკურ ჩი-ნეთორუსეთთან მეზობლობით.

კორეაში, ლაოსში და სამხრეთ ვიეტნამში ომის მდგომარეობა არ გათავდება მანამდის, სანამ არ მოისპობა მათი დიდი მეზობელი ჩინეთი.

უცდიან იმას, რომ დღეს დროებით ერთი მეორესგან დაშორე-ბული წითელი რუსეთი და ჩინეთი ხელახლა შეთანხმდნენ და გაერ-თიანდნენ? და წითელმა ჩინეთმა ახლო მომავალში იქონიოს ატომი-ური ბომბები? ომის აუცილებლად მოხდენის იმედით და სამასი მი-ლიონი ჩინელების განადგურების რისკით. რას უცდიან? უცდიან იმას, რომ როგორც ამ ათიოდე წლის წინად სამხრეთი კორეის პრე-ზიდენტმა სიგმანრიმ ამერიკაში ყოფნის დროს განაცხადა: „მანამ,

სანამ კომუნისტები ამ თქვენს პლაჟზე გადმოსხმას არ გააკეთებენ, არ მიიღებთ ვადამკრელ ზომებს“-ო? მართლდება იმისი სიტყვები: თანდათან უახლოვდება ამერიკას კომუნისტური საფრთხე და თუ კიდევ დროზე არ მიიღეს საჭირო ზომები, ბოლშევიზმის ბუდის კრემლის მოსასპობად, მოსალოდნელია, რომ მხოლოდ რაღაც ასი ათასობით ხმის უმრავლესობით არჩეული პრეზიდენტის მილიარდები განიავდება.

რატომ ამ მასხარა ხრუშჩოვს აქვს უფლება (ისიც საბჭოთა ხალხის სახელით, როდესაც ის არაფერს ხალხს არ ეკითხება, გარდა იმისა, რომ ბევრი, ძალიან ბევრი იმუშაონ და რაც შეიძლება მეტი სურსათ-სანოვავე დაუმზადონ ხრუშჩოვს თავისი ბარბაროსული იდეების განსახორცილებლად!) უთხრას ამერიკის პრეზიდენტს, უფრო სწორად: ულტიმატუმი წაუყენოს: „თუ გაზედავ და დიქტატორულ კუზას ხელს ახლებ, ას მეგატონიანი ბომბები ან თავისუფალი თანაარსებოაო! ბატონო კაპიტალისტებო! თქვენზეა დამოკიდებული ამისი არჩევანი“-ო. რატომ ამ თავისუფალი ქვეყნების ხელმძღვანელებს არ უნდა ჰქონდეთ იგივე უფლება უთხრან თავისუფალი ქვეყნების ამ მოსიხსლე მტერს, ხრუშჩოვს: „თუ კომუნისტურ ბლოკში შემავალ ქვეყნებს არ მისცემ თავისუფალი არჩევნების უფლებას, მთელი ჩვენი ძალის რისხვა თავზე დაგემხობა“-ო?!

დ. ა

მაისი, 1963.